

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาผลของการฝึกการถอดความที่มีต่อความสามารถในการพูดภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 2) ศึกษาผลของการฝึกการถอดความที่มีต่อความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กลุ่มตัวอย่างประชากร คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 2 ห้องเรียน ของโรงเรียนท้ายหาด อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสงคราม กลุ่มทดลอง เรียนด้วยวิธีการสอนโดยการฝึกการถอดความ กลุ่มควบคุม เรียนด้วยวิธีการสอนตามคู่มือครู หลังจากเสร็จสิ้นการสอนแล้ว ผู้วิจัยให้นักเรียนทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ทำแบบสอบความสามารถในการพูดและการเขียนภาษาไทย จากนั้นนำคะแนนที่ได้จากแบบสอบความสามารถในการพูดและการเขียนภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม มาวิเคราะห์ด้วยวิธีทางสถิติ เพื่อศึกษาผลของการฝึกการถอดความที่มีต่อความสามารถในการพูดและการเขียนภาษาไทย ผลปรากฏ ดังนี้

สถาบันวิทย์บริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 1 ค่ามัธยเลขคณิต (\bar{X}) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และอัตราส่วนวิกฤต (t-test) ของคะแนนความสามารถในการพูดภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม

กลุ่ม	จำนวน นักเรียน (N)	ค่ามัธย เลขคณิต (\bar{X})	ค่าส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)	อัตราส่วน วิกฤต (t-test)
กลุ่มทดลอง	28	65.392	7.405	4.935 *
กลุ่มควบคุม	30	58.533	7.704	

* $p < .05$

จากตารางที่ 1 แสดงให้เห็นว่า อัตราส่วนวิกฤต (t-test) ของผลต่างระหว่างค่าคะแนนเฉลี่ย (\bar{X}) ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม เท่ากับ 4.935 ซึ่งมากกว่าค่า t จากตาราง ($df = 56$) ที่ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติ .05 ($t = 1.671$) จึงสรุปได้ว่าการสอนโดยการฝึกการถอดความส่งผลให้ความสามารถในการพูดภาษาไทยของกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่สอนด้วยวิธีการสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 2 ค่ามัธยเลขคณิต (\bar{X}) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และอัตราส่วนวิกฤต (t-test) ของคะแนนความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

กลุ่ม	จำนวน นักเรียน (N)	ค่ามัธย เลขคณิต (\bar{X})	ค่าส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)	อัตราส่วน วิกฤต (t-test)
กลุ่มทดลอง	28	39.107	4.643	4.095 *
กลุ่มควบคุม	30	36.083	3.076	

* $p < .05$

จากตารางที่ 2 แสดงให้เห็นว่า อัตราส่วนวิกฤต (t-test) ของผลต่างระหว่างค่ามัธยเลขคณิต (\bar{X}) ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม เท่ากับ 4.095 ซึ่งมากกว่าค่า t จากตาราง ($df = 56$) ที่ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติ .05 ($t = 1.671$) จึงสรุปได้ว่าการสอนโดยการฝึกการถอดความส่งผลให้ความสามารถในการเขียนภาษาไทยของกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่สอนด้วยวิธีการสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05